

נצר ג'מיל שעת'

בורסקאות

.1

נכנסנו אל בית הספר דרך פרצה שבגבו,
 שחקנו בכדורי הדלתות הנעולות,
 והלכנו – יד לוחצת יד – במעבר המוביל
 אל פתח בחלקת אדמה של זקנה המגדלת
 מים באגני העצים,
 ואפרוחים בזכרונם של אלה שגדלו
 כחטאיהם מחויץ לגדר.
 אמרה לנו דברים עם רקיעת המקל,
 וברך עינינו ראתה את אבותינו
 המברסקים בדברי ימי החיים.

.2

חצינו את המדבר בחפזון, לבל נחסר ולכל יתחלק בנו.
 כשאזל החול מרגלינו שאל אותנו הדמיון: האם בקצות האפק עודנו
 תקוותם של ההולכים לאטם מאחורינו
 אנו אשר נשאנו את הכבד, את פורות הדבורים ושוככי היונים, את הפוך
 והתכלינים
 ואת משחת החינה וארגזי הכלולות ואת הכפות והתבות הגדולות
 שאת סודותיהן אין יודעים קטנים שבכו על בבות סוסים ותרגולים וצפורים
 שרגליהן נשברו תחת כבד ידינו ועירמן
 משעונים קלים ומנרות!

.3

ירדנו מן השפתות
 אל הרמה והמישור, פשוטים

היו אֲבָנִים וְקִסְדוֹת בְּמִבּוֹאוֹת הַיְשִׁימוֹן
 וּבְשָׁמַיִם אֶרֶץ מִקְרָה
 מֵעַל קֶצֶה-שָׁם
 רְאִינוּ אֶת הַיָּרֵחַ בּוֹלֵעַ אֶת הַכּוֹכָב שֶׁלִּידוֹ
 וְהַזֶּאֱב – הַרְסִיסִים הַנִּפְלְטִים מִחִבְיָאִים אוֹתוֹ בְּעוֹדוֹ
 מְכַרְסֵם אֶת גְּרוֹן הָאֲבִדוֹן

.4

בוא, יְדִידִי, נִשְׁרַטט בְּשַׁנְיָנוּ כְּפוֹתִיָּה שֶׁל עִיר בְּפְרוֹסַת לָחֶם
 בוא נְמִיר אֶת הַשֵּׁם בְּדַבְרִים:
 הַתְקַנָּה הִיא בְרוֹשׁ שֶׁמְחַלְפוֹתֶיךָ הָאֲפֵלוֹת אֵינָן מַעֲלוֹת שִׁיבָה
 בוא נְמִיר אֶת רְטִית הַפֶּצַע בְּצַפּוֹר שֶׁהַשִּׁיגָה הַלֵּילָה וְהִיא מְקַנְנֶת בְּסֶהַר
 בוא, יְדִידִי, הַשִּׁירָה בְּעַלֵי טְיוֹטָה
 וְהַתְקַנָּה יוֹרֶשֶׁת הַתְקַנָּה נִסְמָכֶת לְשִׁלְחֵן הַשִּׁישׁ
 בְּקֶצֶה הַהַר!

לא טוֹב שִׁילוֹנוּ הַמַּיִם
 הָאֵם לָנוּ הַמַּיִם הַשְּׂכָם?
 לא טוֹב שִׁילוֹנוּ הַמַּיִם!
 יְדִי מְלַכְלָכוֹת מְסֻדָּר מְטָתִי
 בְּשַׁעָה מְאַחֶרֶת.
 חֵם הַדֶּקֶל מִמַּעַל
 וְהַמְלַח אֲבָנִים בְּמִכָּל לֶבֶן
 כְּפָרָה שְׁחָרָה עַל הַמִּכָּל
 וְצַל כְּפִי, לְפַעְעָמִים.
 וְכַעַת, קוֹל מְאַחֲרֵי הַמְסֻגָּרֶת:
 אֵל תִּגַּע בְּמִרְאָה בְּיַד שְׁגִסוֹת הַצִּלְלִים טְנִפְתָּה
 וְעַכְשָׁו חֲרָחוֹר תִּרְנַגּוֹל בְּבִרְז
 אִיזוֹ פְּזִיזוֹת הַתְּרַגְּשָׁה עַל דְּרִישׁוֹתֵי הַלֵּילָה?
 הִיִּיתִי כְּלִיל אֹוִיר
 וְכֹאֲשֶׁר נִבְהַלְתִּי עַל שְׁאִינֵי נְרָאָה
 הִרְהַרְתִּי בְּכִרַח הַתְּעַרְבּוֹתִי בְּעַפְרָה.
 חֲשַׁבְתִּי וְאֶרֶץ הַמִּקְרָה וְעִשִׂיתִי זֹאת בְּפִמְבִּי

ומרצוני הטוב.
 אני העפרי מכה האהבה
 חולם בטרם אישן על צחות בקר המחר
 ועל נקיון הרחובות מיגון העינים
 ועל החלצות מריק הפגישות
 ועל רביצת המשפחה על פרים מכאב הצדדים
 חולם בטרם אתפלש בי
 כי אני האזון בין הריק לעפר
 בין הקול למשמעות
 בין השהות לגלות
 כדי לשוב ולהתערב בריק החפשי מעפר
 ומקול ואפלו ממים.
 הלשם כך כל הדרדרות המים בכרז?
 לא הרבה ולא קצת,
 אולי כך וכך.
 מיהם אלה הנעים בין קפלי צלי?
 נורא הוא שיתנחלו הצללים בצלי
 אם אתפשם בידי
 יכבידו עלי במטה שאישן
 הכרית המגקדת כנמר מתחת לראשי
 הקרובים בחלומי
 וכמה עופות חול
 נפנים לנקר את נצני
 עופות אצילים בהסח דעתם נודדים אלי
 שלא בעונתם.
 מהר!
 הצילנו יחדו, אלהים!
 אנחנו רבים מאתנו
 מעמנו המלכודות ומעמנו הצללים הגסים
 כמעט שאני כופר בי אלמלי שברשותי תמונה לבנה
 אלמלי נקביות המראה
 וטהר גופו של הברז הנוטף
 הריק אפשרי

הַחֲלוּמוֹת אֶפְשָׁרִים
בְּכִרִית הַמְּנַקֶּדֶת כְּנֹמֵר מִתַּחַת לְרֹאשִׁי
וְאַחַר כֵּן, הִבְרִזוּ הַחֶלֶק לֹא חָדַל לְחַרְחֹר
וְאַחַר כֵּן, יְדֵי מְלַכְלוֹת מְסֻדָּר מִטְּתִי
בְּשַׁעַה מְאַחֶרֶת.
כְּבֹכֵל זְמַן יְהֵא
סִבְרוּ הַנְּאִיָּה שֶׁל הַדְּקָל אֲשֶׁר אֵינוֹ שׁוֹתֶה בְּגִלּוּי
וְאֵינוֹ נִשְׁעֵן עַל דְּבָר
וְלֹא עַל אִישׁ
וְאֵינְנוּ יִשָּׁן

מערבית גיא רון גלבע